

последния сиромашъ. Такива сж турскитѣ закони надъ българина. Но той вече не спи. Той е съ пушка въ ръка! Той се бори за тия потъпкани права! Грѣхъ непростимъ е на тоя българинъ, който не се прѣтече на помощъ на възстаналитѣ си братя. Ето защо напрѣдъ, напрѣдъ за да защитимъ, отечеството си отъ турскій произволъ, като не се поскъпимъ ако трѣбва да сложимъ и коститѣ си.»

Ето защо сж се въоръжили ония хора, ето защо и мене принуждаваха да се въоръжавамъ, но, менъ, братко, ми е мила душата. Не мра азъ за чуждия човѣкъ, че билъ българинъ, че билъ той братъ! Че какво отъ това. Българина си, е българинъ, турчина си е турчинъ, пъкъ и французина си французинъ! Че какво отъ това? Не е ли все хора! Азъ не правя разлика. Азъ не мра за хората. Зная, че съмъ роденъ за себе си, пъкъ и за себе си трѣбва да умра. Менъ никой нищо не ми е направилъ. Ако ме нападне нѣкой, ще се бора да го отблъсна. Какъвто и да бжде той: турчинъ, българинъ, французинъ, все едно е за мене. Никой не идва да ме нахрани. Ако се трудимъ ще имаме срѣдства за живѣне, ако ли не — не. Не е ли така?

— Така, така, продължавай!

— Азъ помня какъ веднажъ, помолихъ единъ такъвъ мой братъ, българинъ де, това бѣше въ Браила да ми помогни въ нѣщо, а той освѣнъ дѣто ми отказа, ами ме изруга. Е моля ви се, не е ли така? Азъ не правя разлика между хората: цигани, българи каквито и да бждатъ. Всички сж създадени отъ небесний ни Баща, ето защо всички по земята сме братя. Туй то.

Слѣдователя ту позеленяваше, ту почървеняваше и стана, като каза: »ха, тѣй ха!» Той послѣ отвори силно вратата, па излѣзе. Слѣдъ малко вратата пакъ се отвори и влѣзе дякона на тогавашний Сифійскій Митрополитъ Милетий, заедно съ когото бѣха още 5-6 души турци, които ме изглеждаха най грозно. Пъкъ